

Lingenes Natur; der skal leveres Mand til at udføre Hærtjenesten, og da maa Enhver finde sig i den Blikt, som kommer til at hvile paa ham. Den kan blive yderst forskjellig efter de forskjellige Omstændigheder, og den kan ogsaa — det er ganske vist — føre dertil, at, hvis f. Ex. en Bataillon bliver af Hans Majestæt brugt i Spanien, saa vil man ikke hver 16de Maaned kunne afløse Mandskabet, og saa vil maaskee dette Mandskab komme til at tjene 4 å 6 Aar, uden at faae nogen Afsløsning, medens det Mandskab, der er hjemme, vedblev at afløses hver 16de Maaned. Der er Intet derved at gjøre. Dersom man under Forhold af den Natur søgte fra enhver enkelt Landsdeel, hvorfra en saadan Bataillon var, at erstatte den ved frivilligt Mandskab, og man lod tilbyde alt Mandskabet i den Bataillon en betydelig Erstatning for at blive frivilligt, og da erstattede Resten ved Afsløsning, som saa vilde blive en mindre Deel, saa vilde der heller ikke kunne være Noget til Ginder derfor, og det vilde dog være Noget, man i saadanne Tilfælde let vilde komme til. Det har iblandt Andet været brugt i England. Der vandt man ikke Militærbatailloner ved Frivillighed for Hærtjenesten, for at sendes til Spanien. I England ere de forskjellige Betingelser, hvorunder Folk tjene, saa store, at der kan ligge Tropper sammen og staae under de samme Krigslove, hvoraf den Eine er forpligtet til at gaae til alle fire Verdenshjørner, og den Anden derimod til ikke at gaae udenfor Storbritanniens Grændser. Den Eine tjener ved Hverving, og den Anden tjener efter en meget streng Afstrivningslov, thi den engelske Afstrivningslov er en af de strengeste, der existerer, saa jeg troer ikke, at der vil være nogen Grund til i den Henseende at vige tilbage; og jeg betragter den derom fremsatte Paa-stand — det nægter jeg ikke — deels som en Mangel paa en virkelig dyb Indsigt i Forholdene og deels som et Lune, — jeg tilstaaer det ærligt. Det er ikke min Mening, at jeg

vil have disse Ord anvendte paa den ærede Premierminister, som jo her egentlig forsvare en Sag, han efter sin hele Stilling har været mindre kaldet til at sætte sig ind i; men Paa-standen har været fremsat her, og meget stærkt forsvaret fra en anden Ministers Side, og den Minister troer jeg, at jeg ikke træder for nær, naar jeg siger, at det netop har vilst sig ved den Leilighed, hvortil det han kjender til Loven, idet han tog aldeles feil af Loven, — og det staaer i Tidenden. Det har gjort mig ondt, at jeg har maattet udhøve det, siden den ærede Minister, om hvem jeg taler, ikke er her; men han har selv givet os Ret dertil og sat os i den Nødvendighed, at maatte tale, — naar Forhold laa for — selv om han ikke var tilstede.

Jeg kommer nu til den Paragraph, hvor mit Hverv som Ordfører forsaavidt har sin Bausfelighed, som det er noksom bekjendt, at jeg aldrig har deelt en Deel af den Ansuelse, som her gør sig gjældende, heller ikke, da Grundloven blev forfattet. Det er nemlig den Paragraph, der omhandler Trykkesfriheden. Medens jeg er aldeles enig med de ærede Medlemmer, som ville have, at Paragraphen om Trykkesfriheden skal findes i Grundloven, saa er jeg forsaavidt ikke enig med dem, — men derfor skal jeg som Ordfører alligevel gjøre min Blikt, saavidt jeg kan, — og har aldrig været enig i, at der i Grundloven skulde findes en Passus, som sagde, at visse Foranstaltninger skulde aldrig kunne benyttes, den Passus nemlig: „Censur og andre forebyggende Forholdsregler kunne ingenstunde paany indføres“. Der er for mig noget Formasteligt i denne Udtalelse, og naar den staaer der, saa hæver den, efter min Mening, selve Grundlovens § 100. Ved at gaae ind paa, at visse Bestemmelser aldrig paany maae indføres, giver man Grundlovens § 100 ingen Virkning paa en saadan Passus, saa at man derved jo i Grunden tilintetgjør dens Formaal.